

Arrest

nr. 298 331 van 7 december 2023
in de zaak X / II

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Paul Emile Jansonstraat 11
1050 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 5 december 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 30 november 2023.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 november 2023 wordt de verzoekende partij de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALENDE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : A. (..)

voornaam : B. (..)

geboortedatum : 20.02.2000

geboorteplaats : Bagdad

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Steenokkerzeel (127bis) om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Bulgarije, op basis van het Dublinakkoord van 16.10.2023, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 08.11.2023, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 06.11.2023.

Betrokkene werd op 29.11.2023 door een inspecteur van de PZ AMOW gehoord en verklaarde dat hij niet naar Bulgarije wil gaan omdat hij er niemand heeft.

De toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar zij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat de betrokkene een voorkeur heeft voor België doet ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Bulgarije. Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Hij verklaarde ook dat hij niet naar Bulgarije wil terugkeren omdat hij er een probleem had met zijn smokkelaar. Er moet opgemerkt worden dat hij de omstandigheden niet verder staafde en dat hij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Bulgarije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering

of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft, hij brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar Bulgarije. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn. De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 06.11.2023.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 29.11.2023 geen andere elementen aan. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

2° De betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten. Zo is hij bij de Duitse autoriteiten gekend als A. B. (...) geboren op 20.02.2001 en bij de Bulgaarse autoriteiten als A. S., B. (...) geboren op 20.02.2001.

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene werd op 09.11.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Hij werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 06.11.2023 die hem betekend werd op 08.11.2023. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, L.D. (...), attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van de PZ AMOW en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzeel (127bis), de betrokkene, A., B. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkerzeel (127bis).

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

*L.D. (...), attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie
Brussel, 30.11.2023".*

2. Over de rechtsmacht van de Raad

Inzake de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats dient te worden opgemerkt dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

In de mate dat het beroep is ingesteld tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats, is het onontvankelijk.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens

3.1. De Raad wijst er op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar overdracht aan Bulgarije. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2. Verzoekende partij voert volgend middel aan en licht dit als volgt toe in het verzoekschrift:

“Enig middel:

- *schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- *schending van de artikelen 2 en 3 van de wet de op uitdrukkelijk motivering van administratieve handelingen*
- *schending van de artikelen 3, 9 en 17 lid 1 van de Dublin III EU Verordening;*
- *schending van de artikelen 3 en 8 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.*
- *Schending van artikel 33 van de Geneefse Vluchtelingenconventie dd. 28 juli 1951;*
- *schending van het beginsel van behoorlijk bestuur;*
- *schending van het beginsel van de materiële motivering en de verplichting van nauwkeurige, pertinente en afdoende motivering;*
- *schending van het recht om gehoord te worden*
- *toepassing van een manifest verkeerde appreciatie.*

Gelet op de uiterst en onredelijk korte beroepstermijnen behoud verzoeker zich uiteraard het recht voor om een aanvullende nota neer te leggen in de loop van de verdere procedure aangaande deze zaak. Doordat, eerste onderdeel, verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat een overdracht van betrokkene naar Bulgarije een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU Handvest.

Dat verwerende partij ten onrechte besluit dat er geen grond is voor behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013 en dat hieruit moet volgen dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag tot internationale bescherming, die dus aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51 (5) van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen alsook artikel 22 (7) van EU Verordening 604/2013

Terwijl dat het op heden algemeen gekend is, zoals overigens de door verwerende partij aangevoerde internationale rapporten bevestigen, dat de situatie voor aanvragers van internationale bescherming, daarin begrepen “Dublin terugkeerders”, in Bulgarije nog altijd zeer problematisch is, zowel wat de materiële opvang betreft alsook wat erkenningsprocedure als de situatie na een eventuele toekenning van de internationale bescherming betreft.

Uit de motivering zoals opgenomen van de bestreden beslissing moeten blijken dat verwerende partij is uitgegaan van een zeer selectieve en eenzijdige lezing en analyse van de internationale rapporten die zij zelfs aanhaalt.

Uit het AIDA rapport van ECRE inzake Bulgarije (geactualiseerd in 2022) moet duidelijk blijken dat er sprake is van aanhoudend en wijdverspreid politiegeweld ten aanzien van asielzoekers alsook van uiterst precare leefomstandigheden in de opvangcentra voor aanvragers van internationale bescherming.

Dezelfde praktijken werden gerapporteerd door Border Violence Monitoring Network (BVMN), het Center for Peace Studies (CPS) en de Council of Europe Committee for the Prevention of Torture (CPT), Jesuit Refugee Service (JRS), Rode Kruis in Bulgarije etc...

De vraagt dringt zich zelfs op of verzoeker wel effectief in staat zou worden gesteld een aanvraag tot internationale bescherming in te dienen mocht hij dat toen in die dagen überhaupt hebben willen overwegen – quod certe non.

Dat bovendien uit de bestreden beslissing moet blijken dat de Bulgaarse asielautoriteiten niet uitdrukkelijk instemden met het terugnameverzoek vanwege de Belgische asielinstanties, laat staan dat de Bulgaarse instanties aan de diensten van verwerende partij een individuele garantie verleenden dat de fundamentele rechten van verzoeker als een aanvrager van internationale bescherming zouden worden gegarandeerd bij een terugkeer in Bulgarije op grond van de EU Verordening 604/2013

Een akkoord tot overname dat louter is gebaseerd op grond van artikel 20 (5) van de EU Verordening 604/2013 biedt verder geen individuele garantie naar verzoeker toe met betrekking tot procedurele

rechten als aanvrager van internationale bescherming noch wat betreft zijn recht op opvang en zijn garantie niet het slachtoffer te worden van een (onrechtstreeks) refoulement.

Dat moet blijken dat verwerende partij ondanks de zeer alarmerende constatering en observaties van verschillende internationale rapporten komende van zeer betrouwbare organisaties, er telkens een zeer eenzijdige, onvolledige en subjectieve lezing op na houdt.

Wat Bulgarije betreft is er sprake van terugwijzingen aan de grens, geweld door politiemensen aanzien van migranten en verzoekers tot internationale bescherming, zeer precaire levensomstandigheden in de opvangcentra, ernstige structurele tekortkomingen die de asielprocedure zelf aantasten (opvallend laag percentage van erkenning vergeleken met andere EU Lidstaten) alsook serieuze mankementen wat de opvang alsook de eventuele integratie van erkende asielzoekers betreft.

Dat het in deze, waar het een asielzoeker betreft die dient te worden beschouwd als deel uitmakend van een kwetsbare groep mensen, niet volstaat zich eenvoudigweg gerust te stellen met de overweging dat Bulgarije een democratisch land zou zijn waar de rechten van de mens worden gerespecteerd, zoals verwerende partij tevergeefs tracht te doen geloven in de betreden beslissing.

Doordat, tweede onderdeel, verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26 quater) van 6 november 2023, betekend aan verzoeker op 8 november 2023.

Verzoeker beschikt nog over de wettelijke mogelijkheid om tot op 8 december as een beroep aan te tekenen tot nietigverklaring en tot schorsing van de bijlage 26quater die hem op 8 november jl.werd betekend.

Het kan verzoeker dan ook niets worden verweten als hij op 30 november - betekening van de thans bestreden beslissing - nog geen uitvoering heeft gegeven aan de bijlage 26 quater die hem op 8 november jl. werd betekend.

Dat verzoeker het recht op een effectief en daadwerkelijk beroep word ontzegd.

Zodat, de bestreden beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd werd en deze dient te worden nietig verklaard.”

3.2.1. Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” wijst de Raad erop dat er hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk uiteen te zetten welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen. Ook waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het recht om gehoord te worden laat zij na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een inbreuk vormt op het recht om te worden gehoord. Het enig middel is dan ook in de aangegeven mate op het eerste gezicht onontvankelijk.

3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten vervat in de bijlage 26quater en dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van artikelen 3 en 8 van het EVRM bij overdracht naar Bulgarije.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt voormelde verdragsbepaling de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III- Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer van verzoekende partij naar Bulgarije te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij beschikken over de materiële mogelijkheid om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het EU-Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten.

Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, lid 2, tweede alinea van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat deze asielzoeker wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

3.2.4. Verzoekende partij betoogt dat het algemeen gekend is, zoals ook blijkt uit de door de verwerende partij aangevoerde internationale rapporten, dat de situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije nog altijd zeer problematisch is, zowel wat betreft de materiële opvang als de erkenningsprocedure en de situatie na de eventuele toekenning van internationale bescherming. Zij meent dat de verwerende partij is uitgegaan van een selectieve lezing en analyse van de internationale rapporten.

3.2.5. De Raad stelt evenwel vast op nazicht van het administratief dossier dat de verwerende partij bij het treffen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 6 november 2023 - en dus voor het treffen van de huidige bestreden beslissing - rekening heeft gehouden met de kritische bemerkingen in de rapporten waarvan verwerende partij melding maakt en uitvoerig uiteengezet heeft waarom zij meent dat er in voorliggende zaak geen sprake is van structurele tekortkomingen. Verwerende partij is dus niet zonder meer uitgegaan van het vertrouwensbeginsel dat in regel tussen de lidstaten van de Europese Unie geldt. Verwerende partij motiveerde dat niet kan worden geconcludeerd *“dat deze tekortkomingen (...) kunnen worden gelijkgesteld met een systematisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.”*

De verwerende partij heeft zich wat betreft de algemene situatie van Dublin-terugkeerders naar Bulgarije gebaseerd op drie bronnen:

1. het in 2023 geactualiseerde AIDA-rapport (Asylum Information Database – *Country Report: Bulgaria – 2022 update*), te vinden op <https://asylumineurope.org/country/bulgaria/> laatste update op 21 april 2023;
2. de factsheet *“Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria”* door de Bulgaarse autoriteiten op 20 april 2023 opgesteld en eind april 2023 op de website van de European Union Agency for Asylum (EUAA) gepubliceerd: <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublin-procedure>;
3. het verslag van een werkbezoek van de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 9 februari 2023.

Van al deze bronnen werd tevens kopie toegevoegd aan het administratief dossier.

Wat de toegang tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden betreft, wordt in de bijlage 26^{quater} het volgende gesteld:

“Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, pagina 46 & 71).

We merken op dat uit het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op basis van artikel 18(1)c blijkt dat er nog geen definitieve beslissing werd genomen over het verzoek van de betrokkene en hij zal derhalve niet onder deze situatie vallen. Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er nog geen beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDA-rapport, pagina 45 & 71). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, pagina 71). Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken (pagina 72 – 73).

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, pagina 72 - 73).

Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, pagina 6; verslag werkbezoek, pagina 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, pagina 6). Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet, pagina 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moet begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming (factsheet, pagina 1). De Bulgaarse autoriteiten gaven in hun in april 2023 gepubliceerde factsheet uitdrukkelijk aan dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, pagina 1). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2022 in het opvangcentrum van Sofia, waar verzoekers na overdracht naartoe worden gebracht, slechts 1047 van de 2060 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, pagina 75), en de bezetting derhalve ver onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen, die de tweede grootste groep verzoekers vormen, niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen (AIDA-rapport, pagina 14). In het rapport wordt gesteld dat de erkenningsgraad voor deze groep verzoekers stijgt (AIDA-rapport, pagina 66) en dit in de toekomst tot capaciteitsproblemen inzake opvang zou kunnen leiden (AIDA-rapport, pagina 14). De aanname dat Afghaanse verzoekers er in de toekomst meer voor zouden kunnen kiezen om in Bulgarije en derhalve in het Bulgaarse opvangnetwerk te blijven is louter hypothetisch en een dergelijke ontwikkeling werd tot op heden nog niet vastgesteld. Ondanks een hogere beschermingsgraad voor Afghaanse verzoekers in 2022 (49%) bleef de overgrote meerderheid van hen (95%) Bulgarije verlaten (AIDA-rapport, pagina 66).”

Verder wordt gemotiveerd dat: *“De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen.*

Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, pagina 69 - 70). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (pagina 45), impliceert onzes inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.” alsook “Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang” en “in het AIDA-rapport meermaals wordt aangegeven dat er geen sprake was van overbevolking in de opvangcentra”.

In de bijlage 26^{quater} wordt ingegaan op de specifieke situatie van Dublin-terugkeerders en wordt vastgesteld dat zij toegang hebben tot de asielprocedure en dat zij opgevangen worden in Sofia, dat daar geen capaciteitsproblemen werden gemeld en dat eind 2022 in het opvangcentrum van Sofia, slechts 1047 van de 2060 opvangplaatsen bezet waren, wat ver onder de maximumcapaciteit is. Verder wordt nog gemotiveerd waarom in de nabije toekomst geen onmiddellijke capaciteitsproblemen worden verwacht in dit centrum. De Raad stelt vast dat dit strookt met hetgeen vermeld wordt in de factsheet (p. 1) en het AIDA-rapport (pp.74-75).

Wat betreft de leefomstandigheden in de opvangcentra in Bulgarije wordt in de bijlage 26^{quater} verder gemotiveerd:

“De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, pagina 15). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, pagina 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, pagina 15 & 77). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, pagina 72). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, pagina 78). In 2022 heeft de nieuwe directie van het SAR duidelijkheid verschaft over het werkelijke aantal plaatsen dat geschikt wordt geacht voor opvang (AIDA-rapport, pagina 14).”

Dit zijn genuanceerde afwegingen. De kwaliteit en kwantiteit van het verstrekte eten in de open opvangcentra is verre van ideaal, maar hieruit kan niet afgeleid worden dat de hardheidsdrempel, zoals bedoeld in het bovenvermeld arrest “Jawo” van het Hof van Justitie, werd bereikt. Het Hof gaf expliciet aan dat die drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (punt 93). Het Hof herinnerde hieraan in zijn arrest in de zaak C-233/18 van 12 november 2019 dat handelde over de Opvangrichtlijn 2013/33/EU en opvangcentra. De conclusie dat de hardheidsdrempel niet bereikt wordt, dringt zich in eerste instantie des te meer op gezien op pagina 15 van het betrokken AIDA-rapport kan gelezen worden dat de Bulgaarse autoriteiten veel inspanningen leveren om de omstandigheden in de opvangcentra te verbeteren en hierbij actief donaties zoeken. Er is in dit verband sprake van “Donor agreements throughout the year with different agencies, organizations and individuals, e.g. food products (Food Bank), mattresses, pillows, blankets, bed linen and hygiene packages (UNHCR with BGN 700,000 donation), medicines and medical supplies (Red Cross), textbooks and other school items (Caritas), toys and other children's items (UNICEF)”. Dit alles wijst niet op een totale onverschilligheid van de Bulgaarse instanties voor wat betreft de voorzieningen in de opvangcentra.

Waar verzoekende partij zich de vraag stelt of zij wel effectief in staat zou worden gesteld een verzoek om internationale bescherming in te dienen moest zij dat in die dagen *überhaupt* hebben willen overwegen en zij daarmee lijkt aan te geven dat zij in Bulgarije geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend gaat zij daarmee in tegen de objectieve vaststelling dat zij wel degelijk een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije heeft ingediend op 15 november 2022 zoals blijkt uit het Eurodac search result en het terugnameakkoord van de Bulgaarse autoriteiten op grond van artikel 18(1) b van de Dublin III-Verordening.

Anders dan wat verzoekende partij voorts voorhoudt hebben de Bulgaarse autoriteiten zich *in casu* op 26 oktober 2023 wel degelijk uitdrukkelijk akkoord verklaard met de terugname van verzoekende partij en dit, zoals reeds gesteld, op grond van artikel 18(1)b van de Dublin III-Verordening. Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar artikel 18(1) c van de Dublin III-Verordening doet hieraan geen afbreuk. Uit het verslag van het werkbezoek van de dienst vreemdelingenzaken van 9 februari 2023 blijkt dat ook Dublin-terugkeerders in het kader van een terugnameakkoord op grond van artikel 18(1)b van de Dublin III-Verordening (verzoek in Bulgarije is nog niet het voorwerp van een finale afwijzing) – wat *in casu* het geval is – opnieuw toegang krijgen tot de asielprocedure en tot de opvangstructuur (p. 5).

Voor zover verzoekende partij nog verwijst naar informatie over politiegeweld en push-backs aan de grens, wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich als Dublin-terugkeerder niet in dergelijke situatie bevindt en de verwijzing naar deze informatie dan ook niet dienstig is. Politiegeweld en push-backpraktijken aan de grens zijn – in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt – niet relevant voor de beoordeling van de rechtmatigheid van het overdrachtsbesluit, aangezien niet blijkt dat verzoekende partij na haar overdracht risico loopt om daaraan te worden blootgesteld, zoals ook wordt vastgesteld in de bijlage 26^{quater} (cfr. HvJ conclusie van de advocaat-generaal in de zaak C-392/22 X v. *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* van 13 juli 2023). Ook met een zeer algemene verwijzing naar “*politiegeweld ten aanzien van asielzoekers*” toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij in Bulgarije zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoekende partij bij haar feitelijke uiteenzetting nog stelt “*zware psychologische problemen*” te hebben, wijst de Raad erop dat uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 oktober 2023 blijkt dat zij op de vraag hoe haar gezondheidstoestand is antwoordde dat deze goed is, dat zij geen dokter nodig heeft, dat zij ook geen medische documenten heeft en dat zij geen medicatie neemt. Verder blijkt dat zij op 30 november 2023 op consultatie ging bij de centrumarts en dat zij geschikt is bevonden om in het centrum te verblijven. Uit het medisch attest dienaangaande blijkt dat zij niet aan een ziekte lijdt die bij overdracht een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou betekenen. Op 4 december 2023 werd nog een medisch attest opgesteld naar aanleiding van het gegeven dat verzoekende partij in hongerstaking is gegaan sinds 3 december 2023. Haar gezondheidstoestand wordt als stabiel beoordeeld. Verzoekende partij brengt geen enkel objectief stavingsstuk aan waaruit kan blijken dat zij wel degelijk “*zware psychologische problemen*” heeft, laat staan dat – voor zover zij al mentale problemen zou hebben – deze van een dergelijke grootorde zijn dat zij een overdracht aan Bulgarije verhinderen. Zoals voorts ook blijkt uit de motieven van de bijlage 26^{quater} heeft verzoekende partij in Bulgarije toegang tot dringende medische hulp. Verzoekende partij kan op het eerste gezicht niet overtuigen als zou haar gezondheidstoestand een overdracht aan Bulgarije verhinderen.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat verzoekende partij niet aantoont dat de verwerende partij niet ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of verzoekende partij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, bij haar overdracht naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure. Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat er in haar geval individuele garanties hadden moeten gevraagd worden aan de Bulgaarse autoriteiten.

3.2.6. In zoverre verzoekende partij met de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM doelt op het feit dat zij in België familie wonen heeft zoals zij stelt in haar feitelijke uiteenzetting, wijst de Raad erop dat het EHRM slechts het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven tussen volwassen verwanten aanneemt voor zover aangetoond wordt dat er naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; *Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Verzoekende partij toont dergelijke afhankelijkheidsband evenwel geenszins aan. Immers blijkt ook uit haar verklaringen bij de dienst vreemdelingenzaken op 12 oktober 2023 dat zij een goede band heeft met haar familie in België maar dat er geen wederzijdse hulp is. Verzoekende partij is afhankelijk van het opvangcentrum. Met een loutere verwijzing naar het hebben van familieleden in België kan geenszins blijken dat verzoekende partij afhankelijk is van deze familieleden of omgekeerd, zij van haar. Zij maakt aldus op het eerste gezicht geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

3.2.7. Waar verzoekende partij betoogt dat haar het recht op een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd, wijst de Raad erop dat het gegeven dat haar gewone beroepstermijn tegen de bijlage 26^{quater} van 6 november 2023, ter kennis gebracht op 8 november 2023 nog loopt, geenszins maakt dat de verwerende

partij niet had mogen overgaan tot het treffen van een gedwongen verwijderingsmaatregel. Zoals ook blijkt uit de kennisgeving van de bijlage 26^{quater} werd verzoekende partij erop attent gemaakt dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan ingeleid worden bij het imminent worden van de tenuitvoerlegging van de beslissing waarbij er tevens ook werd op gewezen dat vanaf een tweede verwijderingsmaatregel de termijn tot het instellen van dergelijk beroep vijf dagen bedraagt. Waar haar advocaat ter terechtzitting stelt dat hij de bijlage 26^{quater} niet tijdig zou ontvangen hebben, wijst de Raad erop dat verzoekende partij zelf reeds sinds 8 november 2023 in bezit is van de bijlage 26^{quater}. Er blijkt ook niet dat de verzoekende partij in de onmogelijkheid was om samen met onderhavige vordering een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden tegen de bijlage 26^{quater}. Dit alles nog naast de vaststelling dat de advocaat van verzoekende partij voor de terechtzitting inzage heeft genomen in het administratief dossier – dat kopie van de bijlage 26^{quater} bevat – doch heeft hij ter terechtzitting geen bijkomende argumenten ontwikkelt naar aanleiding van haar inzage. Er zijn geen gegevens voorhanden waardoor gesteld kan worden dat verzoekende partij haar recht op een effectief rechtsmiddel niet heeft kunnen uitoefenen.

3.2.8. Het middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken, is niet ernstig.

3.3. Er werd geen ernstig middel aannemelijk gemaakt. Bijgevolg is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. DE MUYLDER